

Blog 134: Duurcember

Tranen van geluk, dolenthousiast, hyperdepiep en luid applaus aanschouwen de monsters de intocht van Sinterklaas. De liedjes klinken luidkeels en van de kou heeft geen enkel kind last van. Schoenen die zoek waren worden weer gevonden, luisterpiet hoort alles dus ook het gedrag is fantastisch. Leuke tijden.

Superblij zing je mee, geniet je van het genot en plezier van je monster(s) en al dat lekkers is eigenlijk niet goed, maar een bodempje voor de kerst moet kunnen. Alles leuk en aardig en oh wat hebben we een lol. En dan ploft het grote speelgoedboek op de mat. Als razende bavianen wordt er gegraaid naar pennen, stiften, potloden, gummetjes, permanent markers, ak-47's, mascara's en oogpotloden. Alles om maar op elke pagina 36 dingen te omcirkelen, aankruisen, vinken, tekenen wat die goede Sint toch moet geven. Zo stom als het is moedig je ze aan en hoop je serieus dat ze wat fatsoenlijks vragen. Wanneer er wordt geblaft dat ze klaar zijn en het boek wordt aan de kant gesmeten denk je er eigenlijk niet meer aan. De week of het weekend voor 5 december tover je het boek weer eens tevoorschijn. Sintinkopen doen.

Terwijl ik dit typ zie ik dat Hira alweer haar onderbroek achterstevoren aanheeft en dat tekent precies de hele riedel voor wat nog komen gaat. Dapper waag je je naar de speelgoedwinkel tussen alle andere aasgieren, driftige opa's en oma's, gehaaste mama's, sociaal gestoorde vaders en ander winkelend aso-publiek. Helder volk al slepend met de pietenzakken, dat de monsters het nog steeds niet in de gaten hebben is werkelijk een wonder, kom je aan de winkel met de duizenden anderen. Daar blijkt dat je portemonnee van uienleer is gemaakt. Met een karrenvracht aan cadeaus en een fles whiskey schuifel je weer naar de auto, verdrinken in je verdriet want de maand was nog niet duur genoeg en eigenlijk niet eens begonnen.

Het is weer Duurcember. Joepie. De maand waarin je van de Sint naar de kerst naar oud en nieuw hobbelt met je pinpas als favoriete modeaccessoire. Je strooit met geld wat je niet hebt, creditcards lopen leeg, maar hoe je het zou, die oliebollen en vuurwerk gaan er hoe dan ook komen. Om het hier allemaal extra op te maken, vieren we hier tussen de bedrijven door ook nog even twee verjaardagen. Leuk hoor, maar eigenlijk is het allemaal teveel. Tegen de kerst

aan zijn ze allemaal cadeautjes moe. Open maken om open te maken, niet eens kijken wat er in hun schoentje zit. De dennenboom is dan wel nep, maar oh wat zijn de dozen wonderschoon. Als klap op vuurpijl smaken de appelflappen naar meer en die champiepel is eigenlijk goor maar je drinkt je zorgen weg, je drinkt zelfs meer dan dat je zegt, je verdrinkt in je verdriet en daarom is drank zo slecht nog niet. Het is niet lekker maar je hebt wel dorst.

En dan hoor je ineens een vraag van zo'n monster aan de Sint; hoe komt u aan al die cadeautjes? Nou zegt de Sint; die maken we gewoon zelf! Hahahahapardon?? Het de is oplossing en de belediging. Volgend jaar maken we alles zelf zodat mijn portemonnee zich niet gekrenkt voelt. Althans, gekrenkt...in elkaar gefrommeld is het meer, want uien krimpen als je ze laat drogen.

Duurcember, geef mij januari maar weer.